

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Z. V.**, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, č. j. VS 28/020/005/2014-50/PERS/215,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým generální ředitel Vězeňské služby České republiky (dále jen „žalovaný“) změnil podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), k žalobcovu odvolání rozhodnutí ředitele Vězeňské služby Praha – Pankrác (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 7. 2014, č. j. VS 12/400/001/2014-2/Pers/200, tak, že výrok rozhodnutí nově zní: (...) podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru pověřuji vrchního asistenta pprap. Z. V. (...) ustanoveného na

služebním místě vrchní asistent ve funkci strážný justiční stráže vazební věznice Praha – Pankrác se zpětnou platností na dobu od 13. 1. 2014 do 30. 4. 2014 zastupováním na služebním místě vrchní inspektor ve funkci velitel místní jednotky Justiční stráže Vazební věznice Praha – Pankrác při Městském státním zastupitelství v Praze. Podle § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru zařazují příslušníka (...) do 06. tarifní třídy a 04. tarifního stupně a určují mu služební příjem v celkové výši 26 980 Kč měsíčně. Podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru mu zároveň propůjčují po dobu zastupování na služebním místě vrchní inspektor (...) hodnostní označení podporučík.

Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 22. 4. 2014 podal žalobce k rukám správního orgánu I. stupně žádost o pověření zastupováním na služebním místě a doplacení rozdílu na vyplaceném služebním příjmu. V reakci na jeho podání vydal správní orgán I. stupně dne 23. 4. 2014 rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. j. VS 12/206/001/2014-2/Pers/202 (dále jen „rozhodnutí ze dne 23. 4. 2014“), kterým žalobci poskytl odměnu ve výši 9 000 Kč za plnění naléhavých služebních úkolů za nepřítomného příslušníka v období od 15. 1. 2014 do 30. 4. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 5. 2014 odvolání. Dne 19. 5. 2014 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. VS 12/250/001/2014-2/Pers/200 (dále jen „rozhodnutí ze dne 19. 5. 2014“), jímž v souladu s § 190 odst. 5 služebního zákona rozhodl autoremedurou tak, že odvolání žalobce v plném rozsahu vyhověl a rozhodnutí ze dne 23. 4. 2014 zrušil.

Dne 2. 7. 2014 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. VS 12/381/001/2014-2/Pers/200 (dále jen „rozhodnutí ze dne 2. 7. 2014“), jímž žalobci uložil povinnost vydat bezdůvodné obohacení ve výši 9 000 Kč vzniklé na základě rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 23. 4. 2014, které bylo zrušeno.

Dále dne 18. 7. 2014 vydal tentýž orgán shora označené rozhodnutí, jímž žalobci doplatil rozdíl na nevyplaceném příjmu za období 13. 1. 2014 až 30. 4. 2014 v celkové výši 17 969 Kč (žalobci měl náležet plat v celkové výši 26 980 Kč měsíčně za výkon činností na služebním místě velitel místní jednotky justiční stráže, nikoliv plat ve výši 22 060 Kč měsíčně za výkon činností na služebním místě strážný justiční stráže). Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 6. 8. 2014 odvolal.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění mj. uvedl, že správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí prvního stupně nepostupoval zcela v souladu s právními předpisy, neboť žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí ze dne 23. 4. 2014 požadoval nejen doplatit příjem, ale rovněž s odkazem na svoji žádost ze dne 22. 4. 2014 usiloval o to, aby byl pověřen zastupováním na služebním místě velitel místní jednotky justiční stráže od 13. 1. 2014. Institut autoremedury dle § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru lze využít pouze tehdy, pokud je odvolání plně vyhověno, ovšem to se v dané věci nestalo. Proto žalovaný postupoval v souladu s § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru a rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že žalobci přiznal nejen doplatek příjmu, ale rovněž ho pověřil v období od 13. 1. 2014 do 30. 4. 2014 zastupováním na služebním místě vrchní inspektor ve funkci velitel místní

jednotky Justiční stráže a zároveň mu propůjčil po dobu zastupování hodnostní označení podporučík. Žalovaný vzal rovněž v úvahu, že dne 1. 5. 2014 byl pověřen zastupováním na služebním místě velitel místní jednotky justiční stráže nrap. P., a proto pověření žalobce skončilo dne 30. 4. 2014.

Dne 21. 1. 2015 žalobce podal proti posledně zmiňovanému rozhodnutí žalobu, v níž zároveň usiloval o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2014, 19. 5. 2014, 2. 7. 2014 a 18. 7. 2014. Soud usnesením ze dne 3. 1. 2017, č. j. 5 Ad 2/2015-53, rozhodl o vyloučení k samostatnému projednání přezkum rozhodnutí ze dne 23. 4. 2014, 19. 5. 2014 a 2. 7. 2014. Žaloby proti těmto rozhodnutím byly vedeny pod sp. zn. 5 Ad 2/2017 a 5 Ad 3/2017, přičemž soud rozhodl o jejich odmítnutí usnesením ze dne 20. 2. 2017, č. j. 5 Ad 2/2017-13, a usnesením z téhož dne č. j. 5 Ad 3/2017-13, neboť žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky.

II. Obsah žaloby

Úvodem žalobce namítá nezákonnost zařazování příslušníků na služební místa, neboť ačkoliv byl žalobce ode dne 1. 5. 2008 ustanoven do služební hodnosti Vrchní asistent, k níž náleží služební příjem dle 4. tarifní třídy, jeho zaměstnavatel po něm již několik let fakticky vyžaduje, aby vykonával činnosti náročnější, tj. aby v případě potřeby koordinoval a kontroloval výkon strážní služby v budovách soudů a při zajišťování pořádku a bezpečnosti v místech výkonu služby justiční stráže. V souladu s nařízením vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech (dále jen „katalog činností v bezpečnostních sborech“), výkonem těchto činností vznikl žalobci nárok na ustanovení do vyšší služební hodnosti Inspektor, jakož i právo být odměňován dle 5. tarifní třídy.

Žalobce uvádí, že v každé jednotce justiční stráže je jeden příslušník v hodnosti Vrchní asistent odměňovaný dle 4. tarifní třídy, který v případě potřeby zastupuje velitele. Pouze ve zlomku jednotek je jeden příslušník ve služební hodnosti Inspektor odměňovaný dle 5. tarifní třídy, který je zástupcem velitelem ve smyslu nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 18/2014, kterým se stanoví podrobnosti pro přiznávání některých peněžních náležitostí příslušníkům Vězeňské služby ČR a kterým se vydává Seznam služebních míst příslušníků Vězeňské služby ČR (dále jen „NGŘ“). Posledně jmenovaní jsou dle žalobce mzdově zvýhodněni oproti všem zástupcům v hodnosti Vrchní asistent, ačkoliv náplň jejich služebních povinností je naprosto stejná. Ustanovení žalobce do hodnosti Vrchní asistent je principiálním porušením jeho práv a zároveň souvisí s níže popsaným sporem s žalovaným, který vznikl v okamžiku, kdy žalobce obdržel rozkaz zastupovat velitele jednotky v komplexním rozsahu, aniž by byl současně pověřen zastupováním na jeho služebním místě.

Žalobce zdůrazňuje, že v souladu s § 178 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru bylo doručení jeho žádosti ze dne 22. 4. 2014 správnímu orgánu I. stupně

zahájeno řízení ve věcech služebního poměru. V této žádosti popsal, že v lednu 2014 velitel místní jednotky justiční stráže ppor. B. informoval oblastní velitelku justiční stráže mjr. P., že bude kvůli plánované operaci oka nejméně měsíc, možná déle v pracovní neschopnosti. Oblastní velitelce tedy muselo být zřejmé, že se nebude jednat o krátkodobou nepřítomnost příslušníka na služebním místě, ale naopak že žalobce bude plnit veškeré činnosti, které jsou jinak povinnostmi velitele místní jednotky justiční stráže. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí popsal, že velitel místní jednotky před svým odchodem projednal s žalobcem záležitosti své nepřítomnosti a přislíbil mu budoucí odměnu, o čemž byl dle tvrzení žalovaného vypracován písemný záznam. Tento záznam však nebyl dohledán a žalobce jeho existenci popírá. Žalobce nevyvrací, že mu oblastní velitelka ústně sdělila, že bude velitele zastupovat, za což později dostane odměnu, ovšem tento postup nebyl v souladu se zákonem o služebním poměru.

Žalobce rovněž uvádí, že dle přiložené emailové komunikace velitel jednotky justiční stráže v březnu 2014 informoval oblastní velitelku justiční stráže, že se pro zdravotní komplikace do služby zatím nevrátí a navrhl, aby byl žalobce pověřen jeho zastupováním. Oblastní velitelka návrh vypracovala, ovšem její nadřízený plk. D. nakonec pověřil nikoliv žalobce, nýbrž nrap. P. Žalobce s tímto postupem v žalobě vyjadřuje nesouhlas a domnívá se, že se jednalo o mstu ze strany plk. D. Dle jeho názoru byla oblastní velitelka justiční stráže po obdržení informace o budoucí pracovní neschopnosti velitele jednotky povinna navrhnout správnímu orgánu I. stupně, aby byl žalobce pověřen zastupováním na služebním místě velitel místní jednotky justiční stráže ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), § 116 odst. 1 a § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Žalobce shrnuje, že od okamžiku vzniku pracovní neschopnosti velitele jednotky ho bezpečnostní sbor konkludentně na delší dobu pověřil jeho zastupováním a vyžadoval od něj plnění povinností velitele. Přesto správní orgán I. stupně odmítl vydat písemné rozhodnutí o pověření a přiznat příslušný služební příjem.

Žalobce dále namítá, že již ve své žádosti ze dne 22. 4. 2014 uvedl řadu důkazů, s kterými se správní orgán I. stupně nevypořádal. Zejména popsal svoji situaci, z níž vyplývá, že ve chvíli, kdy se začal dožadovat svého formálního pověření, správní orgán I. stupně schválně pověřil zastupováním nrap. P. Žalobce tento postup považuje za diskriminační. Dále žalobce napadá rozhodnutí ze dne 23. 4. 2014 a vytýká mu, že se v něm správní orgán I. stupně nezabýval návrhy žalobce. Rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010-115, podle něhož je správní řízení ovládáno zásadou materiální pravdy, a na rozsudek Městského soudu ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005-26, dle něhož má správní orgán povinnost vycházet z původních důkazů a vyslechnout svědky.

Dle žalobce služební orgány vydaly rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014 a napadené rozhodnutí až po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Dále žalobce napadá rozhodnutí ze dne 19. 5. 2014, jímž se správní orgán I. stupně zavázal žalobci v plném rozsahu vyhovět, ovšem místo aby v tomtéž rozhodnutí uvedl výroky, jimiž žalobce pověří zastupováním,

propůjčí mu hodnostní označení, stanoví žalobci složky služebního příjmu a nařídí mu vydat již vyplacenou odměnu, následně zahájil další správní řízení, v nichž se zabýval těmito otázkami jednotlivě. Tento postup je v rozporu se zásadou, dle níž správní řízení tvoří ve všech fázích jeden celek až do vydání pravomocného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39). Nadto se správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 19. 5. 2014 zavázal vyhovět žalobci v plném rozsahu, což se však ani po vydání následujících rozhodnutí nestalo. Za vzniklé situace přitom žalobce již nedokáže rozeznat, která z vydaných rozhodnutí jsou pravomocná a účinná. Žalobce taktéž namítá porušení zásad činnosti správního orgánu stanovené v § 2 až § 8 správního řádu.

Závěrem žalobce uvádí, že se stal obětí šikany a nerovného zacházení ze strany bezpečnostního sboru, neboť ačkoliv měl s ohledem na předložené důkazy právo být pověřen zástupcem velitele místní jednotky justiční stráže, správní orgán I. stupně pověřil jiného příslušníka. Stalo se tak až po doručení žalobcovy žádosti ze dne 22. 4. 2014. Žalobce požaduje vydat rozhodnutí, kterým by byl pověřen zastupováním na služebním místě velitel místní jednotky justiční stráže zpětně, a to od 13. 1. 2014 do doby skončení nepřítomnosti příslušníka, který je na dané místo ustanoven. Žalobce za toto datum považuje 30. 9. 2014, neboť dne 1. 10. 2014 byl na služební místo ustanoven nprap. P.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě opakuje, že správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014 nepostupoval v souladu s platnou právní úpravou, a proto bylo nezbytné toto rozhodnutí v odvolacím řízení změnit. Žalovaný v souladu s dikcí zákona hodnotil důkazy podle své úvahy a věcné i právní skutečnosti, které vydání napadeného rozhodnutí předcházely, ve svém rozhodnutí podrobně uvedl. Žalovaný napadeným rozhodnutím plně vyhověl žalobcově žádosti, proto mu není zřejmé, čeho se žalobce domáhá. Žalobce byl rozhodnutím odvolacího orgánu se zpětnou platností pověřen zastupováním na služebním místě vrchní inspektor ve funkci velitel místní jednotky justiční stráže vazební věznice Praha – Pankrác při Městském státním zastupitelství v Praze a celkový rozdíl na nevyplaceném služebním příjmu jmenovaného za období od 13. 1. 2014 do 30. 4. 2014, který činí 17 969 Kč, mu byl doplacen. Žalovanému se celá záležitost nejvíce právně složitá.

K dalším skutečnostem tvrzeným v žalobě žalovaný uvádí, že nemají bezprostřední souvislost s napadeným rozhodnutím a řízeními, která mu předcházela. Ohledně žalobcova tvrzení, že žalovaný obchází právní normu tím, že ve služební náplni žalobce je věta „v nepřítomnosti velitele místní jednotky ho přiměřeně zastupuje“, žalovaný uvádí, že se jedná o situace krátkodobé nepřítomnosti příslušníka a pouze o naléhavé služební úkony.

S tímto počítá rovněž zákon o služebním poměru, který v § 123 umožňuje služebnímu funkcionáři za toto krátkodobé zastupování udělit odměnu, která je nenárokovou složkou služebního příjmu a slouží k ocenění zásluh účastníků při výkonu služby.

K nedodržení 120 denní lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaný připomíná, že se jedná pouze o pořádkovou lhůtu, jejíž nedodržení nezbavuje odvolací orgán povinnosti rozhodnout o odvolání. Tvrzení žalobce o právní nejistotě žalovaný považuje za nadnesené, neboť předmětem sporu jsou uplynulé skutečnosti, nikoliv aktuální stav. Rovněž námitku, dle níž žalobce není schopen rozeznat, které rozhodnutí je platné a účinné, žalovaný považuje za účelovou. Dle žalovaného je žalobce s celou situací dobře obeznámen, přičemž mu nejde o věc samu a hájení svých práv, ale o jakousi formální procesní „čistotu“.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Úvodem soud zdůrazňuje, že se nezabýval námitkami směřujícími proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2014, 19. 5. 2014 a 2. 7. 2014, neboť tato rozhodnutí byla předmětem soudního přezkumu v řízení sp. zn. 5 Ad 2/2017 a 5 Ad 3/2017, přičemž v obou případech soud v souladu s § 68 písm. a) s. ř. s. rozhodl o odmítnutí žaloby pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Předmětem nynějšího soudního řízení je proto výhradně napadenému rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvního stupně ze dne 18. 7. 2014.

Dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru „příslušníka lze pověřit zastupováním na jiném služebním místě, pro které je stanovena vyšší služební hodnost, nejdéle po dobu nepřítomnosti příslušníka, který je na toto služební místo ustanoven (...)“.

Dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru „po dobu zastupování na jiném služebním místě má příslušník nárok na propůjčení služební hodnosti stanovené pro zastupované služební místo“.

Dle § 124 odst. 1 téhož zákona „příslušník, který je pověřen zastupováním na jiném služebním místě, má nárok na služební příjem ve výši, v jaké by mu náležel, kdyby byl na toto služební místo ustanoven“.

Dle § 123 písm. b) téhož zákona „příslušníkovi lze poskytnout odměnu, kterou je možno jednorázově ocenit splnění naléhavých služebních úkolů za nepřítomného příslušníka (...)“.

Soud považuje za vhodné shrnout, že žalobce se ve své žádosti ze dne 22. 4. 2014 domáhal pověření zastupováním na služebním místě vrchní inspektor ve funkci velitel místní jednotky justiční stráže, a to zpětně od dne 13. 1. 2014 do doby skončení nepřítomnosti příslušníka, který byl na dané místo ustanoven. Zároveň požadoval doplacení rozdílu, který mu vznikl na vyplaceném služebním příjmu.

Správní orgán I. stupně po předchozím postupu podle § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru uvedl, že „plně vyhovuje odvolání“ a dne 18. 7. 2014 vydal rozhodnutí, jímž žalobci doplatil rozdíl nedoplatku na služebním příjmu za období od 13. 1. 2014 do 30. 4. 2014. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opět odvolal, neboť správní orgán I. stupně nevyhověl jeho požadavku být pověřen zastupováním velitele místní jednotky justiční stráže. Žalovaný proto vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalobce pověřil se zpětnou platností na dobu od 13. 1. 2014 do 30. 4. 2014 zastupováním na služebním místě vrchní inspektor ve funkci velitel místní jednotky justiční stráže, zařadil žalobce na dobu pověření do 6. tarifní třídy a 4. tarifního stupně (byl mu vyplacen rozdíl na služebním příjmu ve výši 17 969 Kč) a propůjčil mu hodnostní označení podporučík.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný vyhověl žalobcově žádosti ze dne 22. 4. 2014 a námitkám uvedených v odvoláních ze dne 6. 5. 2014 a 6. 8. 2014 ve všech bodech, kromě jednoho (viz dále). Soud přitom plně souhlasí s žalobcem, že v souladu s § 39 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru měl být pověřen zastupováním velitele místní jednotky, který byl v dlouhodobé pracovní neschopnosti, neboť tuto funkci od 13. 1. 2014 reálně vykonával. Pokud tomu tak nebylo, jednalo se o zkrácení žalobcových práv, neboť vykonával práci, za kterou v souladu se zákonem o služebním poměru přísluší vyšší odměna. Tuto skutečnost však uznal již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí a vyvodil z ní příslušné důsledky (propůjčil žalobci hodnostní označení a doplatil mu rozdíl na služební výplatě), takže napravit předchozí pochybení správního orgánu I. stupně.

Žalovaný pak nevyhověl pouze požadavku, aby byl žalobce pověřen zastupováním až do doby skončení nepřítomnosti příslušníka, který je na toto místo ustanoven. Žalobce v žalobě za tento okamžik považuje den 30. 9. 2014, neboť od 1. 10. 2014 byl do funkce velitele místní jednotky justiční stráže ustanoven nrap. P. Taková argumentace však nemůže obstát. Z žádného ustanovení zákona o služebním poměru totiž nevyplývá, že by měl žalobce jakožto příslušník ve funkci vrchní asistent nárok být pověřen zastupováním

velitele místní jednotky po celou dobu jeho nepřítomnosti. O této skutečnosti rozhoduje nadřízený služební funkcionář, ovšem nikoliv na základě individuální žádosti. Žalobce se jistě opodstatněně domáhal svých práv podáním ze dne 22. 4. 2014, neboť ode dne 13. 1. 2014 fakticky vykonával práci nepřítomného velitele místní jednotky, ovšem tímto podáním mu nevznikl nárok být pověřen zastupováním do data, které sám určí. Tento nárok pak nelze odvodit ani z žalobcovy argumentace, dle níž měl být dlouhodobě ustanoven do vyšší služební hodnosti inspektor a být odměňován dle 5. tarifní třídy. Pokud je žalobce přesvědčen o nezákonnosti takové praxe, měl tuto skutečnost namítnout prostřednictvím samostatného podání, jímž by inicioval příslušné řízení ve věci služebního poměru.

Soud taktéž neshledal, že by postup žalovaného vykazoval známky diskriminace či jiného nerovného zacházení. Jak bylo uvedeno výše, žalobce měl nárok na ustanovení do funkce v době, kdy nepřítomného velitele reálně zastupoval, tj. od 13. 1. 2014. Vzhledem k tomu, že k datu 1. 5. 2014 byl tímto zastupováním pověřen nprap. P., jednalo by se o nerovné zacházení ve vztahu k žalobci pouze tehdy, pokud by žalobce nebyl obdobným způsobem pověřen v době, kdy zastupoval nepřítomného velitele. Tuto skutečnost žalobce namítal ve svém odvolání ze dne 6. 5. 2014, ovšem v dané době mu ještě nebylo uděleno pověření a vyplacen nedoplatek na služebním příjmu. Uvedené nedostatky plně napravil až žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Soud se neztotožnil ani s žalobcovým přesvědčením, že se stal obětí šikanózního jednání ze strany bezpečnostního sboru. Předně je třeba zopakovat, že o pověřování příslušníků zastupováním rozhoduje nadřízený služební funkcionář a šikanu žalobce nelze spatřovat pouze ve skutečnosti, že nebyl pověřen zastupováním on ale jiný příslušník. Dále ze správního spisu vyplývá, že služební orgány s žalobcem během řízení jednaly se standardní mírou slušnosti a vyhověly žalobcovým oprávněným požadavkům. Rovněž služební funkcionář vysvětlil, proč pověřil nprap. P. od 1. 5. 2014 zastupováním velitele, neboť bylo pravděpodobné, že na toto služební místo bude následně ustanoven (dle žaloby se tak skutečně stalo ke dni 1. 10. 2014).

Taktéž soudu není zřejmé, které konkrétní důkazy služební orgány opominuly provést, neboť žalobce během řízení pouze uváděl jednotlivá tvrzení, jimiž dokládal svůj nárok být pověřen, ovšem žádné důkazy nenavrhнул. Jak bylo výše uvedeno, žalovaný plně vyhověl žalobcově žádosti ze dne 22. 4. 2014 kromě otázky ukončení jeho pověření. Svůj odlišný postoj však zdůvodnil na str. 11 napadeného rozhodnutí (o pověření rozhoduje příslušný služební funkcionář, ze zákona o služebním poměru mu nevyplývá povinnost pověřit zastupováním právě žalobce a ustanovení do služební hodnosti inspektor nemá přímou souvislost s daným řízením) a ve zbytku přistoupil na žalobcovu argumentaci. Je tedy zřejmé, že žalovaný se s tvrzeními a námitkami žalobce vypořádal a zhojil tak případné nedostatky odůvodnění předchozích rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Soud uzavírá, že žalobce uvádí na podporu svého tvrzení důvody v zásadě neprávního charakteru (pověření nprap. P. je nelogické, nesystémové a nesmyslné, jednalo se o mrhání finančními prostředky), ovšem na jejich základě nelze dospět k závěru, že na

pověření zastupováním žalobci vzniklo veřejné subjektivní právo ve smyslu § 65 s. ř. s., jemuž by mohl soud v rámci správního soudnictví poskytnout ochranu.

Soud souhlasí s žalobcem, že v souladu s § 178 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru bylo zahájeno řízení ve věci služebního poměru doručením žádosti ze dne 22. 4. 2014. Taktéž je pravdou, že správní řízení, resp. rozhodnutí prvního a odvolacího stupně tvoří jeden celek (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). V řešeném případě správní orgán I. stupně vydal o žalobcově žádosti rozhodnutí ze dne 23. 4. 2014, které následně prostřednictvím autoremedury zrušil rozhodnutím ze dne 19. 5. 2014. Je pravdou, že žalovaný ve výsledku žalobci plně nevyhověl, ačkoliv se k tomuto zavázal výrokem rozhodnutí ze dne 19. 5. 2014; z toho důvodu tedy mělo být odvolání proti rozhodnutí ze dne 23. 4. 2014 postoupeno odvolacímu orgánu, který by dané rozhodnutí změnil či zrušil. Soudu v nyní řešené věci však nepřísluší posuzovat vady rozhodnutí ze dne 19. 5. 2014 (viz výše).

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí ze dne 23. 4. 2014 bylo podle § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru zrušeno, správní orgán I. stupně vydal dne 18. 7. 2014 nové rozhodnutí, jímž žalobci přiznal doplatek služebního příjmu. Následně pak napadené rozhodnutí řešilo žádost žalobce v celém rozsahu. Z jednotlivých podání a žaloby taktéž nevyplývá, že by žalobce neměl přehled o tom, jaké účinky měla jednotlivá rozhodnutí ve vztahu k jeho právům.

Pouze pro úplnost soud dodává, že namítané nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí stanovených v § 175 odst. 5 a § 190 odst. 8 služebního zákona je sice porušením procesních předpisů, ovšem s ohledem na skutečnost, že toto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, nejedná se o vadu, která by vedla ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí [srovnej § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. K otázce nedodržení základních zásad správního řízení uvedených v § 2 až § 8 správního řádu soud nejprve v obecné rovině uvádí, že tyto zásady tvoří rámec, v němž probíhá správní řízení, a dále jsou konkretizovány prostřednictvím jednotlivých ustanovení správního řádu. Tato ustanovení pak nesmějí být v rozporu se zásadami správního řízení a musejí být vykládána v souladu s nimi. Vzhledem k tomu, že v řešeném případě soud neshledal porušení základních zásad správního řádu ani zákona o služebním poměru (případně tato porušení nemohla mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s.), nemohly být důvodné ani námitky týkající se porušení zásad správního řízení.

V. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. 8. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

S. K.